

Виходячи з вищевикладеного, можна зробити висновок, що статус національних меншин в Україні у своїй основі відповідає міжнародно визнаним стандартам забезпечення прав осіб, що належать до етнонаціональних меншин, а в окремих аспектах він навіть ширший. В той же час, механізм практичної реалізації цих прав, їхнього захисту потребує подальшого удосконалення. Робота у цьому напрямку залежить у першу чергу від самих національних меншин, оскільки “незатребуване право не може вважатись як порушене право”. Отже, реалізація законодавчо закріплених прав прямо залежить і від активності самих меншин [3].

Література:

1. Рамкова конвенція про захист національних меншин (Страсбург, 1 лютого 1995 року). [Електронний ресурс]// чальні матеріали онлайн, 2010-2016. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/16790422/religiyeznavstvo/ramkova_konventsija_pro_zahist_natsionalnih_menshin - Назва з екрана, 13.12.2016.
2. Європейська хартія регіональних мов або мов меншин (Страсбург, 5 листопада 1992 року). [Електронний ресурс] // Верховна рада України, 1994-2016. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_014 - Назва з екрана, 13.12.2016.
3. Попеску І. В. «Права національних меншин у чинному законодавстві та в міжнародних зобов'язаннях України». [Електронний ресурс]// Буковина, 2010. – Режим доступу: <http://buktolerance.com.ua/?p=775> – Назва з екрана, 13.12.2016.
4. Прес-служба Державного комітету у справах національностей та релігій. [Електронний ресурс] // Урядовий портал, 2016. Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=157232&cat_id=43161 - Назва з екрана, 13.12.2016.
5. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права [Електронний ресурс] // Верховна рада України, 1994-2016. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_043 - Назва з екрана, 13.12.2016.
6. Конституція України від 28 червня 1996 року – К., 1996, - С. 6.
7. Колісник В. Національний суверенітет та право націй на самовизначення // Вісник Академії правових наук України, 2001. – № 1(24). – С. 112–120.

Горбачова А.

(наук. кер. – доц. Нагорний В. В.)

студентка V курсу факультету філології та журналістики

Полтавського національного педагогічного університету

імені В. Г. Короленка

Право на свободу світогляду і віросповідання

Права кожної людини є загальновідомими, беззаперечними та офіційно підтвердженими. Одним із найзначущих громадянських прав кожної людини є право на свободу світогляду та віросповідання. У вузькому значенні ці поняття схожі, тому і стоять разом. Світогляд – система поглядів на життя, природу чи суспільство, які має людина. Віросповідання – різновид якогось-небудь віровчення з усталеною обрядовістю, що належить до якої-небудь релігії [1].

Як зазначається у ст. 35 Конституції України кожен з нас має право на свободу світогляду і віросповідання. Це право має на меті наголосити на можливості сповідувати будь-яку релігію чи навіть не сповідувати жодної, займатися релігійною діяльністю, якщо ж така не порушує громадського спокою, не наносить нікому шкоди [2].

До елементів такого права людини належать, перш за все, такі можливості:

- 1) приймати певну релігію;
- 2) сповідувати певну релігію, мати свої переконання;
- 3) міняти власні переконання (релігійні);

4) утримуватися від дій, які різняться від релігійних переконань людини.

Питання проблеми юридичного забезпечення права людини на свободу світогляду та віросповідання в Україні є досить популярним в дослідженні серед науковців. Однак, я вважаю, певні аспекти цього права потребують додаткового вивчення і обговорення.

Метою даної статті є дослідження аспектів юридичного забезпечення права людини на свободу світогляду та віросповідання в Україні.

Так як людина – це, перш за все, особистість, яка має право на власний вибір переконань, світогляду, а найголовніше – віросповідання, то в системі законодавства України з питань прав людини і громадянина належне місце займають закони про свободу віросповідання та релігійні організації.

Правовою базою і гарантом реалізації права людини на свободу світогляду та віросповідання є, перш за все, Конституція України та Закон України «Про свободу совісті та релігійні організації» від 23.04.1991 р. Крім цього, існують певні міжнародні договори, які регулюють це право. Насамперед, це такі нормативно-правові акти, як «Загальна декларація прав людини» 1948 року, «Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод» 1950 року, «Декларація про ліквідацію всіх форм нетерпимості і дискримінації на основі релігії чи переконань» 1981 року.

У цих нормативно-правових актах подані наступні аспекти права:

1. Принцип рівності усіх громадян без урахування їхнього відношення до релігії, який полягає у тому, що громадяни нашої держави є рівноправними, не дивлячись на те, яку релігію вони сповідують.

За порушення цього принципу законодавством України передбачається кримінальна відповідальність, яка настає за умови розпалювання ворожості за релігійні погляди, образи почуттів людини релігійної спрямованості тощо.

2. Ні одна з релігій не може бути визнана самою державою як обов'язкова. Закон України «Про свободу совісті та релігійні організації» твердить про те, що жодна особа не може впроваджувати певних переконань і світогляду. До речі, є деякі держави, як-от Російська Федерація, Іспанія, у яких впроваджується принцип: жодна релігія не може встановлюватися як державна. В Україні цього принципу немає [3].

3. Принцип рівності усіх наявних релігій та організацій перед законом, який, на жаль, не відображений у Головному законі України.

Визнання якоїсь релігії державною, безперечно, порушує зазначений принцип, суть якого полягає в тому, що не допускається встановлення будь-яких переваг або обмежень однієї релігії чи релігійних організацій щодо інших.

4. Відділення церкви разом з релігійними організаціями від держави. Сенс цього принципу в тому, що держава здійснює захист прав релігійних общин, сприяє забезпеченню релігійної терпимості в країні, не втручається в діяльність релігійних спільнот, яка відбувається у межах закону, а також не дає кошти на фінансування певних організацій, які поширюють релігійну нетерпимість [3].

Отже, як бачимо право на свободу світогляду та віросповідання в Україні має досить суттєве правове забезпечення, яке дозволяє кожній людині бути впевненим у тому, що її погляди та переконання не будуть порушені. Однак, слід, на мою думку, у нормативно-правових актах слід внести певні доповнення, а саме: у Конституції України відобразити принцип рівності всіх наявних релігій та організацій перед законом; принцип *жодна релігія не може визнаватися обов'язковою* слід доповнити принципом *жодна релігія не може визнаватися як державна*.

Література:

1. Бусел В. Т. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / В. Т. Бусел. – К. : Перун, 2005. – 1728 с.

2. Конституція України від 28 червня 1996 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр/page> .

3. Закон України «Про свободу совісті та релігійні організації» від 23. 04. 1991 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/987-12>.

4. Загальна декларація прав людини (1948 рік). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_015.

5. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (1950 рік). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_004.

6. Декларація про ліквідацію всіх форм нетерпимості і дискримінації на основі релігії чи переконань (1981 р). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.irs.in.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=83&catid=47&Itemid=74&language=ru .

Дігтяр М.

(наук. кер. – доц. Нагорний В. В.)

студентка V курсу факультету філології та журналістики

Полтавського національного педагогічного університету

імені В. Г. Короленка

Права дружини при розподілі спільної сумісної власності подружжя

У теорії сімейного права під розлученням розуміється припинення правовідносин, що виникли між подружжям з юридично оформленим шлюбом. «Ідеальним» можна назвати розлучення, під час якого в результаті домовленості сторін усе майно розподіляється між ними і претензій щодо спільно нажитого не виникає. На жаль, як свідчить практика, це лише поодинокі випадки. Колишні члени однієї сім'ї розв'язують справжні міжособні війни при поділі майна.

Глава 7 Сімейного Кодексу України «Право особистої приватної власності дружини та чоловіка», зокрема, ст. 58 та ст. 59 регулюють право на плоди та доходи від особистої власності та здійснення права особистої власності відповідно. А от ст. 57 чітко називає перелік речей, котрі не належать одній зі сторін і не відносяться до розподілу майна:

1. Особистою приватною власністю дружини, чоловіка є:

1) майно, набуте нею, ним до шлюбу;

2) майно, набуте нею, ним за час шлюбу, але на підставі договору дарування або в порядку спадкування;

3) майно, набуте нею, ним за час шлюбу, але за кошти, які належали їй, йому особисто;

4) житло, набуте нею, ним за час шлюбу внаслідок його приватизації відповідно до Закону України "Про приватизацію державного житлового фонду";

5) земельна ділянка, набута нею, ним за час шлюбу внаслідок приватизації земельної ділянки, що перебувала у її, його користуванні, або одержана внаслідок приватизації земельних ділянок державних і комунальних сільськогосподарських підприємств, установ та організацій, або одержана із земель державної і комунальної власності в межах норм безоплатної приватизації, визначених Земельним кодексом України.

2. Особистою приватною власністю дружини та чоловіка є речі індивідуального користування, в тому числі коштовності, навіть тоді, коли вони були придбані за рахунок спільних коштів подружжя.

3. Особистою приватною власністю дружини, чоловіка є премії, нагороди, які вона, він одержали за особисті заслуги.

Суд може визнати за другим з подружжя право на частку цієї премії, нагороди, якщо буде встановлено, що він своїми діями (ведення домашнього господарства, виховання дітей тощо) сприяв її одержанню.